మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

"**మహా తెలుగు** నేర్చుకుంటుందంట.." అమ్మాజీ వైపు తిరిగి నవ్వుతూ చెప్పాడు సుబ్బూ.

అమ్మాజీ అదివరకులా నవ్వలేకపోయింది. మొగమాటంగా నవ్వుతూ నిలబడింది.

ఆమె మొహం చూస్తే ఏదో చెప్పాలని చెప్పలేక నిలబడిపోయిందని అర్థమయ్యింది మహాకి.

ఎంత ఐశ్వర్యంలో పుట్టినా హృదయమున్న ఆడపిల్లలు ఎదుటివారి హృదయాన్ని ఇట్టే అర్థం చేసుకోగలుగుతారన్న దానికి ప్రతీక మహా. అక్కడవున్న ఇన్ని నెలల్లో మహా తనకి తెలీని ప్రపంచం ఒకటుందని అర్థం చేసుకుంది.

ట్రిమ్ చేసి పెంచిన పూలతోటల్లా, అన్నీ కృత్రిమంగా అమర్చిన స్టార్ హోటల్లాంటి తమ బ్రతుకులకి అసలైన జీవన సౌందర్యం దానిలోని అనుభూతులసలు తెలియవని గ్రహించింది.

"అమ్మాజీ ఏం జరిగింది?" అంది ఆదుర్దాగా.

బదులుగా అమ్మాజీ కళ్ళనుండి కన్నీరు జలజలా రాలింది. ఆ పిల్లకి అన్నిటికీ పకపకా పళ్ళికిలించి నవ్వటంతోపాటు కష్టానికి కడవలకొద్దీ కన్నీరు కార్చడం కూడా తెలుసని సుబ్బూ ఏనాడో గ్రహించాడు.

సుబ్బూ కంగారుగా లేచి అమ్మాజీ భుజమ్మీద చెయ్యేసి అనునయంగా పక్కన కూర్చోబెట్టుకుని "ఏం జరిగింది అమ్మాజీ?" అని అనునయంగా అడిగాడు.

బదులుగా వెక్కెక్కి ఏడ్చింది అమ్మాజీ. ఆమె దుఃఖం తీరేవరకూ సుబ్బూతో సహా మహా కూడా కిమ్మనకుండా కూర్చున్నారు. కొన్ని నిముషాలకి అమ్మాజీ కొంగుతో కళ్ళు తుడుచుకుని వీళ్ళిద్దరి వైపు చూసి సిగ్గుపడుతున్నట్లుగా నవ్వింది.

"అసలు ఏమయ్యిందో ముందు చెప్పు" అన్నాడు సుబ్బూ.

"అతనికి బాగోలేదంట"

"అతనా?" సుబ్బూ సుబ్బూ అర్థం కానట్లుగా అడిగాడు.

అమ్మాజీ ఏం చెప్పాలో తెలియక తలదించుకుంది. మహాకి అర్థమయింది.

"అంటే... వాళ్ళ హజ్బండ్ అనుకుంటా" అంది మహా చిన్నగా.

సుబ్బూ అర్థంకానట్లుగా చూసి "ఏంటీ అమ్మాజీకి భర్త వున్నాడా... బ్రతికి" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

మహా చిన్నగా జరిగిందంతా సుబ్బూకి చెప్పింది టూకీగా. అదంతా విని సుబ్బూ మొహం కోపంతో జేవురించింది.

"అయినా కోపాన్ని అదుపు చేసుకుంటూ "ఎవరు మోసుకొచ్చారీ వార్తను?" అన్నాడు చాలా ఓపికగా.

"వాళ్ళావిడ" తలదించుకుని చెప్పింది అమ్మాజీ.

"ఇప్పుడు నీకెందుకీ వార్త చెప్పడం...?"

''అంటే... అతను...అతను పక్షవాతంతో మంచం మీద తీసుకుంటున్నాడు. నోరుకూడా పడిపోయింది. ఈవిడ పోలియో మనిషి. కొడుకు అమెరికాలో వున్నాడు. కూతురు కాపురం చేసుకుంటున్నది అంది అమ్మాజీ నసుగుతూ.

మహాకి, సుబ్బాకి అర్థమైంది. ఇప్పుడు అమ్మాజీ సేవలు అతనికి కావాలి.

అందుకోసమే ఈ రాయబారం.

''నిన్ను నీ దారికి వదిలేసి తన మానాన్న తాను కాపురం చేసుకుంటున్న ఆ పెద్దమనిషి కోసం నువ్వు బాధపడుతున్నావా? వద్దమ్మాజీ! ఇక ఆ రొంపిలోకి వెళ్ళకు. వాళ్ళ తిప్పలు వాళ్ళు పడతారు'' అన్నాడు సుబ్బా.

''అతని తప్పేముంది అన్నా. మా వాళ్ళే నానా యాగీ చేసి నా బతుకు ముదనష్టం చేసారు. ఇలాంటప్పుడు చూడకుండా ఎలా?'' అంది కన్నీళ్ళతో.

సుబ్బా ఆమెవైపు నిస్సహాయంగా చూశాడు.

తరతరాలుగా స్త్రీ మెదళ్ళని పూర్తిగా దొలిచి తీసేసి అందులో మూర్ఖత్వాన్ని, అసహాయతని, చేతకాని తనాన్ని, భయాన్ని కూరేసి విజయం సాధించింది ఈ పురుషాధిక్యత ప్రపంచం. చదువుకున్న వారే వాటినుండి బయటపడలేనప్పుడు చదువు సంధ్యలు లేని ఒక దిగువ వర్గానికి చెందిన ఈ అమాయకురాలు తను ప్రేమించి, నమ్మిన వ్యక్తికి తప్పునెలా ఆపాదించగలదు.

పిల్లకోసం, కట్టుకున్న వాడికోసం సర్వం త్యాగం చేస్తూ తనకంటూ తాను మిగలని స్త్రీలనే సమాజం గౌరవిస్తుంది. ఆ గౌరవం కోసం స్త్రీలు తమ సంతోషాన్ని, సుఖాన్ని త్యాగం చేయాలి.

''సరే! ఇప్పుడేం చేయాలనుకుంటున్నావు''

''కొన్ని రోజులు వెళ్ళొస్తాను'' అంది అమ్మాజీ మెల్లిగా.

సుబ్బా, మహా మొహమొహాలు చూసుకున్నారు.

''నీ యిష్టం అమ్మాజీ. కానీ ఒక్కమాట. అక్కడేమాత్రం బాగోకపోయినా తిరిగి వచ్చేయి. ఇక్కడ నేనున్నానని మరచిపోకు'' అన్నాడు సుబ్బా.

ఆ మాటకి చాలాసంతోషించింది మహా.

''అవును అమ్మాజీ. నీకు మేమెప్పుడూ వున్నాం'' అంది.

అమ్మాజీ తలూపింది కన్నీళ్ళతో.

అమ్మాజీ బయలుదేరుతుంటే క్రిందకి వచ్చారు సుబ్బా, మహా సాగనంపడానికి.

ఈ సంగతి తెలిసి పాపాయమ్మ బయటకొచ్చింది పడుతూ లేస్తూ.

''ఓసి నీ దుంపతెగ! ఎక్కడికే? నిన్ను గాలికీ దూళికీ వదిలేసిన ఆ తొత్తుకొడుక్కి సేవ చెయ్యడానికి ఎల్తన్నావంటే? నేలకి పోయేది నెత్తికి రాసుకోటమంటే ఇదేనే పిచ్చిముండా! ఏదో లేసులల్లి నాల్రూపాయలు సంపాదించుకుంటున్నావు. దేవుడిచ్చిన అన్న సుబ్బా వుండనే వున్నాడు. ఇంక పాపగోరు సరేసరి. నా మాటిను. ఎల్లొద్దే'' అంటూ రాగాలు తీసింది.

అమ్మాణమ్మగారు, సరస్వతమ్మగారు కూడా ఇష్టంలేనట్లుగానే నిస్సహాయంగా చూశారు. అయినా ప్రేమలో వున్న విషాన్ని పూర్తిగా తలకెక్కించుకున్న అమ్మాజీ ఎవరి మాటా వినలేదు.

''మళ్ళీ వచ్చేస్తా మామ్మా'' అంటూ ఆటో ఎక్కింది.

అమ్మాజీ నిష్క్రమణతో అక్కడ అందరూ కన్నీళ్ళతో డీలాపడి ఎక్కడివాళ్ళక్కడే కూలబడిపోయారు. చెప్పలేని నిస్త్రాణ, దుఃఖం అందర్నీ ఆవరించేసింది. తన దుఃఖాన్ని, ఒంటరితనాన్ని తెలియనివ్వకుండా అందరి తలలో నాలుకలా తిరిగిన అమ్మాజీ ఆ బిల్డింగులో ప్రాణవాయువులాంటిదని అందరికీ అర్థమయ్యింది.

సుబ్బూ మొదటిసారిగా కన్నీళ్ళతో మంచానికి అడ్డంగా పడుకున్నాడు.

మహా కూడా చాలా నిస్తేజంగా మారిపోయింది.

ఆ బిల్డింగ్‌లోకి రాగానే తనని ఆదుకుని తనతోనే వున్న నెచ్చెలి అమ్మాజీ.

"మహా, మహా, అమ్మాజీ ఇలా చేసిందేవిటి మహా!" అన్నాడు బాధగా.

మహా కూడా అదే దుఃఖంలో వుంది.

"అవును సుబ్బూ.. నాకేడుపొస్తున్నది" అంది మహా ఏడుస్తూనే.

"ఛీ! ఇలా ఏడుస్తూ కూర్చోలేం. ఏదైనా సినిమాకెళ్దాం పద" అన్నాడు సాయంత్రం సుబ్బూ మహాతో.

మహా వెంటనే సుబ్బూతో బయలుదేరింది ఏ సినిమాకి అని అడక్కుండానే.

గాలాడక పాపాయమ్మ గట్టెక్కి కూర్చున్నది తాటాకు విసినకర్రతో విసురుకుంటూ. పక్కనే సరస్వతమ్మగారు, అమ్మాణమ్మగారు కూడా కూర్చున్నారు. వీధి మొహం చూడకుండా లోపల గదిలోనే మగ్గిపోయిన అమ్మాణమ్మగారు కూడా ఈ మధ్య కాస్త మాట్లాడుతూ వీధిలోకి వస్తున్నారు. సరస్వతమ్మగారు పురాణాలు బాగా చెబుతారు. కానీ వాటిని మనుషుల్ని మరింత మూర్ఖంగా తయారు చెయ్యడానికి కాకుండా సమకాలిక పరిస్థితులకి అన్వయించి వాటిని ఎప్పుడెలా స్వీకరించాలో కూడా చెబుతుంటారు.

వాటిని విని విని పాపాయమ్మ కూడా చాలా మారింది.

"ఆ గడ్డాల సచ్చినోడికి అంత అందవైన పెళ్ళావెందుకమ్మా" అని పాపాయమ్మ అహల్య గురించి విని తిడుతుంటే అమ్మాణమ్మగారు కొంగు అడ్డం పెట్టుకుని నవ్వుతుంటారు.

చీకటి బాగా కమ్మేసాక సరస్వతమ్మగారు, అమ్మాణమ్మగారు లోనికెళ్ళిపోయారు.

పాపాయమ్మ కూడా కోడలు పిలిస్తే ఇంత తిని "ఈ పిల్ల ఎల్లిపోయి ఇల్లు సీకటి సేసేసిందనుకో" అంటూ అమ్మాజీని తలచుకుంటూ మళ్ళీ వాకిట్లో కొచ్చి కూర్చుంది.

రోడ్లు నిర్మానుష్యంగా తయారవుతున్నాయి. అప్పుడప్పుడూ ఆటోలూ కారులూ తిరుగుతున్న శబ్దం. గోదావరి గాలికి పాపాయమ్మకి కళ్ళు మూతపడుతున్నాయి. అప్పుడే సరిగ్గా మెడలో గొలుసు ఎవరో లాగుతున్నట్లనిపించి కళ్ళు తెరిచింది.

ఎదురుగా రామక్రిష్ణ.

"ఒరి సచ్చినోడా! తల్లి మెళ్ళో గొలుసే దొంగతనం సేస్తావా? నీ కడుపుకాల" అంటూ గోలగోలగా అరిచింది పాపాయమ్మ.

అందరూ గబగబా పాపాయమ్మ అరుపులకి బయటకొస్తుంటే రామక్రిష్ణ పారిపోబోయాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే బైక్ దిగిన సుబ్బూ రామక్రిష్ణని ఒడిసిపట్టుకున్నాడు.

"నన్నొదిలేయండి. మీకు దణ్ణవెడతా!" అంటూ గింజుకుంటున్నాడు రామక్రిష్ణ.

"ఆణ్ణొదలకు సుబ్బూ. ఆణ్ణి పోలీసులకప్పజెప్పు. ముందు పోను కొట్టు" అంటూ గీ పెట్టింది పాపాయమ్మ.

లతకూడా వచ్చి నిలబడింది నిస్తేజంగా చూస్తూ. చుట్టూ జనం మూగారు.

"ఇదేం బతుకురా..సీ!" అన్నారొకరు ఏవగింపుగా.

అందరూ తలోరకంగా తిడుతున్నా ఏ మాత్రం సిగ్గుపడటం లేదు రామక్రిష్ణ.

"ఏం జెయ్యమంటారు? ఈ ఆడంగులిద్దరూ కలిసి నన్ను బయటగ్గెంటేసారు. అదేమో బలాదూరు తిరుగుతుంది. దీన్ని వల్లో ఏసుకోటానికి ఒక గొలుసు సేయించి మెళ్ళో ఏసింది. నాకసయ్యమేసి తీసెయ్యబోయాను. ఈ ముసిల్దేమో 'దొంగ దొంగని' కావాలని అరుస్తోంది."

"సీ! నీ మొకం తగలెట్ట! సిగ్గులేదంట్రా? అలా మాట్టాడ్డానికి. పుట్టిన కాణ్ణుంచి దొంగబతుకే నీది. తల్లిని కాబట్టి దాసిపెట్టి కాసుకున్నాను. సుబ్బూ ముందాణ్ణి పోలీసులకి అప్పజెబుతావ లేదా? అంటూ అరిచింది పాపాయమ్మ.

"ఏంటే మాటాడితే పోలీసులంటున్నావు. కొడుకని యిది లేకుండా. ఏంటి మదరిండియాలో నర్గీసుననుకుంటున్నావా? నీకేం బొమతులివ్వరే ముసిల్దానా!" అన్నాడు రామక్రిష్ణ సిగ్గులేకుండా.

సుబ్బూ మాత్రం పోలీసులకి ఫోను చెయ్యలేదు.

"ఇదిగో రామక్రిష్ణా పోలీసుల్ని పిలవడం పెద్ద పనేం కాదు. ఆ తర్వాత పాపాయమ్మ తప్పక బాధపడుతుంది. అమ్మ మనసేంటో నాకు తెలుసు. నిన్నక్కడ మక్కెలిరగదన్నుతారు. ఇంతమంది నిన్ను ఛీ కొట్టారు. నీదీ ఒక బ్రతుకేనా? కాళ్ళూ చేతులూ అన్నీ బాగానే వున్నాయి. ఏదైనా పనిచేసుకోవచ్చుకదా! కష్టపడి పని చేస్తున్న లతని భార్యని చూడకుండా అన్ని మాటలంటున్నావు. ఆడవాళ్ళకి కేరక్టర్ ఎసాసినేట్ చేస్తే కుమిలి పోతారని కదా నీ ప్లాన్. ఆ రోజులు పోయాయి. భార్యకి శీలం లేదంటే ఆ భర్త వుత్త వెధవని అర్థం. తెలిసిందా?" అన్నాడు సుబ్బూ.

రామక్రిష్ణ తలదించుకున్నాడు.

"వాడు నంగి వేషాలు చూసి నమ్మకు సుబ్బూ. ముందాణ్ణి పోలీసులకప్పగించు" అంది పాపాయమ్మ.

"ఇది నీకు లాస్ట్ ఛాన్స్. నువ్వెక్కడికీ తప్పించుకోలేవు. ఈసారి నేనే వళ్ళు చీరేస్తాను. ఏదయినా కష్టపడి పనిచేసి చెడు అలవాట్లు మానేస్తే నేనే నిన్ను ఇంట్లోకి రానిస్తాను. లేదంటే జైలే" అన్నాడు సుబ్బు.

బదులుగా రామక్రిష్ణ ఏడుస్తూ "అన్నం లేదుసారో! ఆకలేస్తోంది" అన్నాడు.

ఆ మాట విని వెంటనే పాపాయమ్మ కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. వాటిని అలానే అదుముకుంటూ మౌనంగా నిలబడింది.

సుబ్బూ జేబులోంచి కొంత డబ్బు తీసి రామక్రిష్ణకిచ్చి "పో! అన్నం తిను. ఇటువేపు రాకు. మళ్ళీ వచ్చి పిచ్చి వేషాలేస్తే ఈసారి ఎవరు చెప్పినా వినను" అన్నాడు.

రామక్రిష్ణ కళ్ళు తుడుచుకుని డబ్బు తీసుకుని "నన్ను సెమించే అమ్మా" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

సుబ్బూ మహాతో మేడమీదికి వెళ్ళిపోయాడు.

అందరూ లోనికెళ్ళిపోయినా పాపాయమ్మ ఆ మెట్టుమీద అలానే కూర్చుంది.

లత వచ్చి పక్కనే కూర్చుని "రా అత్తా, పడుకుందువిగాని" అంది మెల్లిగా.

బదులుగా పాపాయమ్మ వెక్కెక్కి ఏడ్చింది.

"ఎక్కడి నిద్రే వాడు ఆకలేస్తందన్నాడు కదా. ఆ మాటకి నా పేగులన్నీ ముక్కలయిపోయాయే. ఏం కర్మే ఆడికి" అంది.

లత జవాబు చెప్పలేకపోయింది.

ఆ యిద్దరూ గుండెబరువుతో అలా ఎంతసేపు కూర్చున్నారో.

అమ్మాజీని చూడగానే కాంతం కర్రపోటుతో కుంటుకుంటూ వచ్చి కౌగిలించుకుని బావురుమంది. ఆ స్పర్శ అమ్మాజీకి ఎలాంటి ఆనందం యివ్వకపోగా ఏదో తగలరానిది ఒంటికి తగిలినట్లుగా చిన్న కంపరం కలిగించింది.

"అక్కా, ఆయన చూశావా ఎలాగయిపోయారో" అంటూ ఏడ్చింది కాంతం.

అమ్మాజీ నిస్తేజంగా చూసింది.

"అక్కా" అన్న పిలుపు చాలా ఎబ్బెట్టుగా అనిపించింది.

ఏదో వినకూడని శబ్దంలా వుంది.

ఒకప్పుడు తనకొక పదిరూపాయలు చాటుగా సత్యం యిచ్చాడని తెలిసి వూరూ వాడా ఏకం చేసి బంధువుల్ని పిలిచి నానాయాగీ చేసిన కాంతం యిప్పుడు తనని అక్కా అనిపిలుస్తున్నది.

అమ్మాజీ యాంత్రికంగా సత్యం పడుకున్న గదిలోకి వెంబడి నడిచింది. అతన్ని చూడగానే గుండెఝల్లుమన్నది అమ్మాజీకి. ఇతను.. ఇతనేనా తను ప్రేమించిన సత్యం. పెద్దపెద్దకళ్ళతో ఆ కళ్ళనిండా కొంటె చూపులతో ఉంగరాల జుత్తుతో మంచి ఒడ్డూపొడువుతో వుండి తనని మురిపించి, మైమరపించిన సత్యం ఇతనా? బట్టతలతో నెరసిన కొద్దిపాటి జుత్తుతో ఒక కన్ను పెద్దదిగా నిలబడిపోయి, మూతివంకరపోయి, ఒక చెయ్యికాలు చచ్చుబడి వున్న యితనా ఆ సత్యం.

అతని నోటినుండి చొంగ కారుతుంది. అమ్మాజీ ధైర్యం చేసి అతని ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుంది. ఆమె కళ్ళు ధారాపాతంగా వర్షిస్తున్నాయి. అతను ఏదో అనాలని విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. మాట పెగలక నిస్సహాయతతో అతని కళ్ళవెంబడి నీరు కారుతోంది.

అమ్మాజీ వూరడిస్తున్నట్లుగా అతని చేతిమీద చెయ్యివేసింది.

"నేనిప్పుడే కాఫీ తెస్తానక్కా" అంటూ కాంతం బయటకెళ్ళింది.

"వూరుకోండి.. వూరుకోండి. తగ్గిపోతుందిగా" అంది అమ్మాజీ.

బదులుగా సత్యం కూడా కదులుతున్న తన మరో చేతిని ఆమె చేతిమీద వేసి గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

కాంతం పనిపిల్ల చేత కాఫీ పట్టించుకుని వచ్చి మరో కుర్చీలో కూర్చుంది.

అమ్మాజీ కాఫీ తాగుతుంటే కాంతం మాట్లాడటం మొదలెట్టింది.

"ఉన్న ఒక్కడూ అమెరికాలో వూరేగుతున్నాడు. రమ్మంటే సెలవులేదు కుదరదంటున్నాడు. ఎంతడబ్బుపోసి పంపాం. ఏవన్నా గుర్తా.. పాడా? ఇక కూతురుందంటే.. వూళ్ళో వూరయినా అత్తగారింత పొడుగున సాగదీస్తది. అయినా వచ్చిందంటే నాకేం సుఖంలే అక్కా. దానికే నేను చెయ్యాలి. ఆస్పత్రిలో వున్న నాల్రోజులు రమ్మని తమ్ముణ్ణి బతిమిలాడాను. ఏదో ఆస్పత్రిలో వున్న నాల్రోజులు నిప్పుల మీద నిలబడ్డట్టు నిలబడి ఎల్లిపోయాడు. ఏదో చిన్నప్పుడు అన్నలూ తమ్ముళ్ళూ కాని పెళ్ళిళ్ళయ్యాక మనమేం గుర్తుంటాం" అంటూ వాపోయింది కాంతం.

అమ్మాజీకి వాళ్ళకి తన అవసరం ఏంటో తెలిసిపోయింది. అయినా ఏమీ అనలేదు.

అతని వళ్ళంతా శుభ్రం చేయడం దగ్గర్నుండి అతన్ని ప్రభుత్వాస్పత్రికి ఫిజియోథెరపీకి తీసుకెళ్ళి తీసుకురావటం - సమస్తం ఆమె డ్యూటీలో భాగమైపోయాయి.

అయినా సత్యం మీద ప్రేమతో ఆమె అవన్నీ భారంగా భావించకుండా చేయడం మొదలెట్టింది.

కాంతం సత్యం పెట్టిన పచారీ షాపుకెళ్ళి కూర్చుంటున్నది.

ఆమెకిప్పుడు ఎంతో రిలీఫ్.

అడిగినవారందరికి "ఎన్నాళ్ళని సాపు కట్టేసుక్కూర్చుంటాం. పనిమడిసిని పెట్టేసాం" అని చెప్పడం మొదలెట్టింది కాంతం.

ఆ రోజు సాయంత్రం మహా - సుబ్బూ కలిసి సీత వున్నచోటకి వెళ్ళారు. నిజానికి అమ్మాజీ వెళ్ళాక వారినొక శూన్యం ఆవరించినట్లయింది.

స్త్రీ సదన్ వార్డెన్ మాణిక్యాంబకి వీరిని చూడగానే ఒక పెద్ద ఆరాధన.

ఆమె ఎదురొచ్చి "రండి రండి" అంటూ ఆహ్వానించింది.

వెంటనే ఆమె "సీతా, సీతా నీకోసం ఎవరొచ్చారో చూడు" అంది నోరారా నవ్వుతూ.

సీత గబగబా వచ్చి ఇద్దరికీ నమస్కరించింది.

మహా సీత వైపు చూసి నవ్వుతూ "ఎలా వున్నావు సీతా" అనడిగింది.

"మీ దయవల్ల బాగున్నాను మాడం" అంది నవ్వుతూ.

"పగలంతా ఏమిటి నీ కాలక్షేపం"

"తెలుగు నేర్చుకుంటున్నాను మాడం. పెద్దమాడం ప్రత్యేకంగా కూర్చోబెట్టి నేర్పుతున్నారు"

"సీత తెలివైంది. వెంటనే పనిగట్టి నేర్చేసుకుంటున్నది." అంది మాణిక్యాంబ.

సుబ్బూ సీతవైపు చూశాడు. సీత యిప్పుడు ఆరోగ్యంగా కనబడుతుంది. మందులు, మంచి ఆహారం వలన ఆమె బుగ్గలు పూడాయి. కళ్ళలో కాంతి వచ్చింది నిండుగా కనిపిస్తున్నది.

సుబ్బూ, మజా సీత రూమ్‌కి వచ్చారు. మహా తను తెచ్చిన పళ్ళు, బిస్కట్లు సీత గదిలోని టేబుల్ మీద పెట్టింది.

"సీతా.. నీకు లేసులల్లడం వచ్చా?"

"రాదండి" అంది సీత.

"నేర్పితే నేర్చుకుంటావా?"

"నేర్చుకుంటానండి"

సుబ్బూ ఆ సంభాషణంతా మౌనంగా వింటున్నాడు.

అమ్మాజీ వెళ్ళిపోవడం వలన లేసుల అల్లకంలో స్పీడ్ తగ్గిపోయింది. అమ్మాణమ్మగారు - సరస్వతమ్మగారు కొంతవరకు అల్లుతున్నారు. నీవు నేర్చుకుని ఇక్కడ అల్లుతుంటే ఇక్కడ కూడా కొందరు నేర్చుకుంటారు" అంది మహా.

మరి నేనిక్కడున్నాను కదా మాడం" అంది సీత.

సుబ్బూ కలగజేసుకుని "ఒక రెండు గంటలు మన యింటికి వచ్చేట్లు పర్మిషన్ తీసుకుంటాను" అన్నాడు.

సీత సరేనని తలవూపింది. సుబ్బూ, మహా తిరిగొస్తూ ఆ సంగతి మాణిక్యాంబకి చెప్పారు.

మాణిక్యాంబ ఒప్పుకుంటూ స్త్రీ సదన్ అవసరాలు కొన్ని వాళ్ళకి ఏకరువు పెట్టింది.

"ఇక్కడ కొందరికి మిషన్ కుట్టడం వచ్చు సర్. కాని మిషన్స్ కొనేంత ఆర్థిక స్తోమత సదన్‌కి లేదు. మీరేమైనా సహాయ పడగలరేమో ఆలోచించండి" అంది వినయంగా.

మహా వెంటనే జోక్యం చేసుకుని "అలాగే కొంటాం. సదన్‌లో టాయ్‌లెట్స్ కూడా బాగుండలేవు. అవి కూడా బాగుచేయించండి. మీరు ఎస్టిమేట్ తయారు చేయించండి" అంది.

సుబ్బూ మహావైపు ఆనందంగా చూశాడు.

"నాకు చాలా సంతోషంగా వుంది మహా! నువ్వెంతగానో మారిపోయావ్" అన్నాడు అభినందిస్తూ.

తిరిగి గోదావరొడ్డున వస్తుంటే "ఎవరో సుబ్బా, అరె సుబ్బా" అని చప్పట్లు కొట్టి పిలుస్తున్నట్లయి వెనక్కి తిరిగి చూశాడు సుబ్బా. అక్కడున్నవాళ్ళని చూసి గతుక్కుమన్నాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments